

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **INREMONT spol. s r.o.**, IČO: 46710493,
sídlem Vysoká 159, 431 86 Kovářská,
zastoupena Mgr. Ing. Ing. J. B., obecným zmocněncem,
bytem X,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2022, č. j. 34063/22/5100-00460-704211,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 13. 9. 2022, č. j. 34063/22/5100-00460-704211, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí, které vydal Finanční úřad pro Ústecký kraj, Územní pracoviště v Kadani, (dále jen „správce daně“) dne 18. 5. 2021, č. j. 1382775/21/2505-00460-506994, a kterým správce daně podle § 106 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“)

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

z důvodu zjevné právní nepřípustnosti zastavil řízení o žádosti žalobkyně o prominutí daně ze dne 8. 3. 2021, ve které žalobkyně požadovala prominutí daně z nemovitostí, resp. daně z nemovitých věcí za zdaňovací období let 2000 až 2019. Žalobkyně se v žalobě zároveň domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že je přesvědčena o nezákonnosti vydaných rozhodnutí z důvodu, že daňové orgány nesprávně posoudily odstoupení od kupní smlouvy V11 1032/1999 ze dne 19. 2. 1999, kdy podle žalobkyně došlo ke zrušení kupní smlouvy od samého počátku.
3. Žalovaný v bodě 22 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobkyně byla z pohledu daně z nemovitých věcí vlastníkem dotčených nemovitostí na základě kupní smlouvy V11 1032/1999 ze dne 19. 2. 1999, a tedy byla i poplatníkem daně z nemovitých věcí za zdaňovací období let 2000 až 2019. Žalobkyně s tímto závěrem v žalobě polemizuje a namítá, že v důsledku tohoto pochybení žalovaný nemohl řádně posoudit její další odvolací námitky.
4. Žalobkyně je dále toho názoru, že i kdyby se neprokázalo, že na základě zrušení kupní smlouvy V11 1032/1999 ze dne 19. 2. 1999 nepozbyla vlastnictví k dotčeným nemovitým věcem a byla jejich vlastníkem až do jejich prodeje v rámci zpeněžení konkursní podstaty úpadce JB & JB spol. s r. o., IČO: 43222706, (dále i jen „úpadce“ nebo „JB & JB“), ode dne 3. 1. 2001, kdy ji Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením č. j. 18 K 163/98-196 informoval o zahrnutí dotčených nemovitostí do soupisu konkursní podstaty úpadce a vyzval k podání žaloby na vyloučení dotčených nemovitostí z tohoto soupisu, přešla na správce konkursní podstaty všechna práva a povinnosti k dotčeným nemovitostem, s výjimkou holého vlastnictví. Ten tak měl být poplatníkem daně z nemovitostí.
5. Správce daně začal jednat podle judikatury Nejvyššího správního soudu (zejména rozsudku ze dne 29. 8. 2008, č. j. 8 Afs 33/2007-47) až v roce 2019, kdy od správce konkursní podstaty úpadce přijal částku 541 152,83 Kč na úhradu daně z nemovitých věcí (nemovitostí) za období let 2009 až 2019 a následně provedl výmaz svých zákonných zástavních práv a exekučních příkazů k prodeji nemovitosti zajišťujících neuhrazenou daň a váznoucích na dotčených nemovitých v katastru nemovitostí. Správce daně tak konkludentně uznal jako daňového poplatníka správce konkursní podstaty úpadce, nikoli žalobkyni, a fakticky tak uznal své pochybení při správném určení osoby poplatníka za období let 2009 až 2019. Neobstojí ani případná námitka, že nemohl vědět o tom, že nemovitosti byly zahrnuty do soupisu konkursní podstaty úpadce, neboť tato skutečnost byla zapsána v katastru nemovitostí na listu vlastnictví č. X.
6. Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí nijak nezduvodnil, proč neakceptoval námitky žalobkyně týkající se nesprávného určení osoby poplatníka. Z rozhodnutí správce daně ze dne 18. 5. 2021, č. j. 1374894/21/2505-00460-506994 – konkrétně z jeho potvrzení, že daň za zdaňovací období roku 2019 byla hrazena daňovým subjektem, kterým byl správce konkursní podstaty úpadce – přitom vyplývá, že správce daně jako skutečného poplatníka uznával správce konkursní podstaty.
7. K prokázání tvrzených skutečností žalobkyně navrhla provedení dokazování rozhodnutím správce daně, odvoláním žalobkyně proti němu, žalobou napadeným rozhodnutím, listem vlastnictví č. X pro k. ú. X s vyznačením doložky soupisu do konkursní podstaty k datu 1. 3. 2004, listem vlastnictví č. X pro k. ú. X s vyznačením doložky soupisu do konkursní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podstaty k datu 1. 12. 2019 a prohlášením správce konkursní podstaty úpadce ze dne 1. 2. 2021.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, kterou navrhoval zamítnout, přičemž odkázal na napadené rozhodnutí. Shrnl, že daň z nemovitostí, resp. z nemovitých věcí za zdaňovací období let 2000 až 2019 byla žalobkyni stanovena pravomocnými rozhodnutími.
9. Zdůraznil, že v nyní posuzované věci je meritem sporu posouzení, zda byly splněny zákonné podmínky pro prominutí daně z nemovitostí, resp. daně z nemovitých věcí za zdaňovací období let 2000 až 2019. Zastavení řízení bylo zcela správné, neboť právní úprava toto neumožňuje. Žalovaný zároveň odmítl námitku žalobkyně, že předmětem tohoto sporu je určení správného vlastníka dotčených nemovitostí. Dodal, že v průběhu celého řízení správce daně vycházel ze zapsaného stavu vlastnictví k dotčeným nemovitostem v katastru nemovitostí, kdy byla jako jejich vlastníci od vkladu kupní smlouvy V11 1032/1999 ze dne 19. 2. 1999 zapsána žalobkyně.

Ústní jednání soudu

10. Při jednání soudu konaném dne 17. 4. 2023 obecný zmocněnec žalobkyně Mgr. Ing. Ing. Jan Bejček v plném rozsahu odkázal na znění žaloby a navrhl, aby soud žalobě vyhověl. Vydaná rozhodnutí v této věci podle něj směřovala proti nesprávnému daňovému subjektu, kdy daňovým subjektem byl vždy pouze správce konkursní podstaty. Obecný zmocněnec žalobkyně netrval na provedení žádného z v žalobě navržených důkazů a ani nenavrhl žádný další.
11. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na své vyjádření k žalobě s tím, že nadále navrhovala zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

12. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a proběhlém ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 8. 3. 2021 žalobkyně správci daně doručila podání označené jako Žádost o zrušení či prominutí daně z nemovitostí, resp. daně z nemovitých věcí, úroků z prodlení a dalšího příslušenství z vyměřené daně z nemovitých věcí. V podání Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

uvedla, že v roce 1999 s prodávající společností JB & JB uzavřela kupní smlouvu na koupi nemovitostí, na jejímž základě byla zapsána do katastru nemovitostí jako vlastníka předmětných nemovitostí. Na základě usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 12. 2000, č. j. 18 K 163/98-192, byl na společnost JB & JB prohlášen konkurs. V jeho průběhu správce konkursní podstaty JUDr. Miroslav Bartoš do majetkové podstaty úpadce JB & JB zahrnul i předmětné nemovitosti, a to z důvodu zpochybnění platnosti a účinnosti kupní smlouvy z roku 1999. Tato skutečnost byla zapsána do katastru nemovitostí. Žalobkyně u Krajského soudu v Ústí nad Labem podala žalobu na vyloučení předmětných nemovitostí, řízení bylo pravomocně ukončeno usnesením ze dne 26. 6. 2019, č. j. 43 Cm 28/2001-933, které nabylo právní moci dne 23. 7. 2019 a kterým došlo k zastavení řízení a potvrzení skutečnosti, že z důvodu neplatné kupní smlouvy z roku 1999 vlastnické právo k předmětným nemovitostem nikdy neopustilo dispoziční sféru úpadce a tyto byly oprávněně zahrnuty do majetkové podstaty úpadce. Zápis vlastnického práva žalobkyně k předmětným nemovitostem do katastru nemovitostí tak neodpovídal skutečnosti.

15. Usnesením ze dne 26. 6. 2019, č. j. 43 Cm 28/2001-933, bylo podle žalobkyně potvrzeno, že od 19. 2. 1999 do 5. 12. 2019 byl jediným a výlučným vlastníkem nemovitostí úpadce a že žalobkyně se vlastníci předmětných nemovitostí nikdy nestala, neboť kupní smlouva z roku 1999 byla soudem prohlášena za neplatnou a neúčinnou od samého počátku. Jediným poplatníkem daně z nemovitostí, resp. daně z nemovitých věcí tak podle žalobkyně byl ode dne 19. 2. 1999 úpadce. Správci konkursní podstaty byl s ohledem na neplatnost a neúčinnost kupní smlouvy z roku 1999 udělen souhlas s prodejem nemovitostí. Kupní smlouva o převodu vlastnického práva k nemovitostem z úpadce na nového kupujícího byla uzavřena dne 1. 3. 2019, právní účinky zápisu nastaly dne 5. 12. 2019. Žalobkyně s ohledem na výše uvedené žádala správce daně, aby veškerá jí vyměřená daň z nemovitostí, resp. daň z nemovitých věcí, úrok z prodlení, případně jakékoli další příslušenství byly v celém rozsahu ode dne 19. 2. 1999 zrušeny.
16. K žádosti bylo připojeno Prohlášení správce konkursní podstaty společnosti JB & JB JUDr. Miroslava Bartoše ze dne 1. 2. 2021, ve kterém mj. uvedl, že v souvislosti s uzavřením dohody o narovnání se žalobkyní, na jejímž základě bylo bezpodmínečně potvrzeno vlastnické právo společnosti JB & JB k předmětným nemovitostem, došlo z účtu konkursní podstaty úpadce se souhlasem odděleného věřitele k uhrazení částky v celkové výši 541 125,83 Kč za účelem úhrady daně z nemovitostí, resp. nemovitých věcí za období let 2009 až 2019 v dále specifikovaných částkách uvedených souhrnem vždy za každý rok. JUDr. Bartoš prohlásil, že daň nebyla v rozhodném období hrazena z účtu konkursní podstaty průběžně, neboť správce daně ani v jednom případě nevystavil platební výměr na daň na vlastníka nemovitostí, tj. společnost JB & JB, resp. JUDr. Bartošovi za celou dobu trvání konkursu nebyl žádný platební výměr doručen. Podle jeho názoru se žalobkyně nikdy nestala subjektem daně z nemovitostí, resp. daně z nemovitých věcí. Správce daně podle něj platební výměry nevystavil řádně ani je řádně nedoručil. Daň byla z účtu konkursní podstaty uhrazena bez zbytečného odkladu poté, co se JUDr. Bartoš o existenci platebních výměrů za rozhodné období let 2009 až 2019 dozvěděl.
17. Následně žalobkyně správci daně předložila vyhotovení Dohody o narovnání ze dne 27. 2. 2019 uzavřené mezi ní, úpadcem, správcem konkursní podstaty JUDr. Miroslavem Bartošem a Mgr. Ing. J. B. jako kupujícím.
18. Správce daně žádost žalobkyně posoudil mimo jiné jako žádost o povolení obnovy řízení o stanovení daně z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2019 (rozhodnutí žalovaného v dané věci je předmětem soudního přezkumu u zdejšího soudu pod sp. zn. 141 Af 17/2022), Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žádost o povolení obnovy řízení o stanovení daně nemovitostí, resp. daně z nemovitých věcí za zdaňovací období let 2000 až 2018 (rozhodnutí žalovaného v dané věci je předmětem soudního přezkumu u zdejšího soudu pod sp. zn. 141 Af 18/2022), žádost o prominutí úroku z prodlení daně z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2019 (rozhodnutí žalovaného v dané věci je předmětem soudního přezkumu u zdejšího soudu pod sp. zn. 141 Af 19/2022), žádost o prominutí daně z nemovitostí, resp. daně z nemovitých věcí za zdaňovací období let 2000 až 2019 (rozhodnutí žalovaného ve věci této žádosti je předmětem přezkumu u zdejšího soudu v této věci) a žádost o prominutí penále, resp. úroku z prodlení podle § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), úroku z prodlení podle § 252 daňového řádu, který vznikl do 31. 12. 2014, a pokuty za opožděné tvrzení daně podle § 250 daňového řádu, která vznikla do 31. 12. 2020 (rozhodnutí žalovaného v dané věci je předmětem soudního přezkumu u zdejšího soudu pod sp. zn. 141 Af 21/2022).

19. Žalobkyně proti tomuto posouzení své žádosti nic nenamítala. Řízení o žádosti o prominutí daně z nemovitostí, resp. daně z nemovitých věcí za zdaňovací období let 2000 až 2019 správce daně rozhodnutím ze dne 18. 5. 2021, č. j. 1382775/21/2505-00460-506994, zastavil podle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu s odkazem na znění § 259 odst. 1 daňového řádu a s odůvodněním, že daňový řád, zákon č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z nemovitých věcí“) ani žádný jiný zákon nestanoví správci daně pravomoc prominout daň z nemovitostí, resp. z nemovitých věcí na základě individuální žádosti daňového subjektu.
20. Žalobkyně proti rozhodnutí správce daně podala včasné odvolání, ve kterém trvala na tom, že jí žádná povinnost k dani z nemovitých věcí nikdy nevznikla. Žalovaný o podaném odvolání rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobkyně zamítl a potvrdil rozhodnutí správce daně, s jehož závěry se ztotožnil a doplnil, že promíjení daně a jejího příslušenství podle § 260 daňového řádu je zcela výjimečné, zahajované z moci úřední a nelze ho uplatňovat v individuálních případech. Ostatní možnosti prominutí daně je třeba hledat v rámci speciálních zákonů, žádný takový však správci daně nestanoví pravomoc na základě individuální žádosti prominout daň z nemovitostí, resp. z nemovitých věcí.
21. Podle § 259 odst. 1 daňového řádu platí, že pokud zákon stanoví orgánu veřejné moci pravomoc zcela nebo částečně prominout daň nebo příslušenství daně, lze tak učinit na základě žádosti daňového subjektu nebo z moci úřední.
22. Podle § 259 odst. 4 daňového řádu platí, že proti rozhodnutí ve věci prominutí daně nebo příslušenství daně nelze uplatnit opravné prostředky.
23. Soud shledal, že v obdobném případě soudy skutečnost, že proti rozhodnutí o zastavení řízení o zamítnutí žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně bylo připuštěno odvolání, neshledaly být problematickou (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2022, č. j. 6 Afs 183/2021-41, ze dne 8. 3. 2023, č. j. 7 Afs 73/2021-26, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 7. 2021, č. j. 11 Af 3/2021-27). S ohledem na tuto skutečnost a to, že v opačném případě by byl žalobkyni odepřen věcný přezkum napadeného rozhodnutí, zdejší soud v daném případě vyšel z toho, že odvolání proti rozhodnutí správce daně bylo přípustné.
24. Podle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu správce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže jde o zjevně právně nepřipustné podání.
25. Ustanovení § 260 daňového řádu zakotvuje pravomoc ministra financí k hromadnému prominutí daně nebo příslušenství daně. Podle § 260 odst. 1 daňového řádu může ministr Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

financí z moci úřední, pokud jde o daně, které spravují jím řízené správní orgány, zcela nebo částečně prominout daň nebo příslušenství daně

a) z důvodu nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů, nebo

b) při mimořádných, zejména živelných událostech.

26. Podle § 260 odst. 2 daňového řádu se rozhodnutím podle odstavce 1 promíjí daň nebo příslušenství všem daňovým subjektům, jichž se důvod prominutí týká.
27. Podle § 260 odst. 3 daňového řádu se rozhodnutí oznamuje zveřejněním ve Finančním zpravodaji.
28. Soud se ztotožnil se závěrem daňových orgánů, podle kterých daňový řád, zákon o dani z nemovitých věcí ani žádný jiný zákon nestanoví správci daně pravomoc prominout daň z nemovitostí, resp. z nemovitých věcí na základě individuální žádosti daňového subjektu. Správce daně tak řízení o žádosti o prominutí daně z nemovitostí, resp. daně z nemovitých věcí za zdaňovací období let 2000 až 2019 správně zastavil, neboť šlo o zjevně právně nepřípustné podání.
29. Soud dodává, že pokud žalovaný věnoval pozornost i otázce vlastnického práva žalobkyně k předmětným nemovitostem, průběhu konkursního řízení na majetek společnosti JB & JB a dalším skutečnostem namítaným žalobkyní a s tím souvisejícím, učinil tak nad rámec potřebný pro své rozhodnutí a jeho odůvodnění. Soud to nepovažuje za pochybení, zároveň však považuje za zcela nadbytečné se s ohledem na závěr o nemožnosti vést řízení o žádosti o prominutí daně z nemovitostí, resp. z nemovitých věcí za zdaňovací období let 2000 až 2019 zabývat přezkumem dalších, s tím nesouvisejících a ve své podstatě v zásadě nadbytečných úvah žalovaného.
30. Závěrem soud ještě považuje za vhodné poukázat na závěry vyplývající z judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které „*správní akt je v souladu se zásadou presumpce správnosti a platnosti zákonný a existující, zavazující své adresáty, třebaže snad vadný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, čj. 8 Afs 78/2006-74, č. 1629/2008 Sb. NSS, který se zabývá nicotností správního aktu). I proto se daňový subjekt proti nezákonně uložené dani musí bránit, a to ve lhůtách zákonem stanovených. Po uplynutí těchto lhůt se nezákonnost stane nenapravitelnou*“ (viz rozsudek ze dne 24. 11. 2015, č. j. 6 Afs 161/2014-84, publ. pod č. 3349/2016 Sb. NSS). I pokud by snad byla vyměřena daň v důsledku absolutně neplatné smlouvy, šlo by o nezákonné (nikoli nicotné) rozhodnutí správce daně. Tato nezákonnost nicméně musí být odstraněna ve lhůtě zákonem předvídané.
31. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti dle obsahu soudního spisu nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. dubna 2023

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.